

החיה שברקיע

1. בתי מדרשות חלק א - פרקי היכלות רבתי פרק לא אות ד

אמר ר' עקיבא בכל יום ויום מלאך אחד עומד באמצע הרקיע ופוחת ואומר "ה' מלך" ... וכל צבא מרום עונין אחריו עד שמגיע לברכו. כיון שמגיע לברכו חיה אחת יש ששמה ישראל וחוקק על מצחה "עמי לי" עומד באמצע הרקיע ואומרת "ברכו את ה' המבורך" וכל שרי מעלה עונין אחריה: "ברוך ה' המבורך לעולם ועד" עד שלא יגמור דבריו רועשים ורועדים האופנים ומרעידים את כל העולם ואומרים ברוך כבוד ה' ממקומו. ואותה חיה עומדת באמצע הרקיע עד שרועדים כל שרי מעלה וטפסרים וגדודים וכל המחנות וכל אחד ואחד בעמדו אומר לחיה "שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד" (דברים ו ד):

1א. אורות הקדש ד עמוד תקכ

...אכן אחת היא האמת העומדת לעד, ואמת זו חקוקה היא במצחה של החיה השמימית, המתהלכת על הארץ, בתבנית גוי ששמה ישראל.

2. אורות עמוד קנא

ישראל בעמים, ארץ-ישראל בארצות, תורת ישראל בתורות ואמונות כולן, הנם שלשה מרכזים, שאוצרות חיים ואורות עולמים גנוזים בהם להיות מזינים את כל העולם כולו, מעלים ומקדשים אותו.

3. אורות ישראל / פרק ג

הצמאון להבלע פלו ברוח ישראל צריך הוא להתגבר. לחשב ישראליות, להרגיש ישראליות, לחיות חיים ישראלים, לראות בשמחת ישראל, זאת היא מגמה עמקה גבוהה ורחבה, מלאה... אדם מיישראל שהוא רוצה לזכות לאור חיים באמת, צריך הוא שישכח להיות שותף עצמו בכנסת-ישראל בכל לבו בכל חושיו וכחותיו הגשמיים והרוחניים...

3א. שמונה קבצים א תרי.

על ידי התורה סופג האדם אל תוכו את נשמת ישראל, ואדם מישראל אי אפשר לו לחיות חיים שלמים כי אם בנשמת ישראל שתחיה אותו.

4. רמב"ם יד החזקה - הלכות תשובה פרק ג

(יא) הפורש מדרכי צבור ואף על פי שלא עבר עבירות אלא נבדל מעדת ישראל ואינו עושה מצות בכללן ולא נכנס בצרתן ולא מתענה בתעניתן אלא הולך בדרכו כאחד מגויי הארץ וכאילו אינו מהן אין לו חלק לעולם הבא ...

4א. עין איה ברכות 26

מהדר אפי' לבי כנשיתא. גם בזה יש רמז, שהכלל הוא נכון רק אם הכוונה של אותו הפורש לפרש מן הציבור לחלוטין, ולדרוך בעצמו בדרך עבודה כפי חזיון לבבו, אז אפי' יהי גדול שבגדולים הוא בכלל הרשעים, אבל אם מגמת פניו הוא להיות נכלל ומשתתף עם הציבור אלא שלפעמים צריך ללכת בדרכי עבודה לפי ערכו ומצבו, לית לן בה.

5. שיחות הרב צבי יהודה תרומה תשל"ה-תשל"ג

שכינה היא כלל-ישראל. שכינה היא כללות נשמות ישראל. השכינה היא אנחנו, היא בתוכנו, היא ישראל אורייתא וקודשא-ברוך-הוא, דבר ד' המחיה אותנו... "ושכנתי בתוכם" הוא המציאות הנשמית החיונית הנצחית שלנו מאז ולעולמי עולמים: "... ושכנתי בתוכם - "אני נמצא בתוךך".

6. אוצרות הראיה ד עמוד 158

שמעו אלי עמי, מתוך נשמתי אני מדבר עמכם, מתוך נשמת נשמתי, מתוך קשר החיים שאני קשור בכולכם, ואתם כולכם קשורים בי, מתוך אותה ההרגשה שאני חש אותה עמוק יותר מכל הרגשות החיים שלי, שאתם רק אתם, רק כולכם, כולכם, כל נשמותיכם, כל דורותיכם, רק אתם הנכם תוכן חיי, בכס אני חי, בכס, בחטיבה הכוללת של כולכם יש לחיי אותו התוכן, שהוא קרוי חיים, מבלעדכם אין לי כלום, כל התקוות, כל השאיפות, כל הערך של שיווי החיים, הכל אני מוצא בקרבי רק עמכם, ואני זקוק להתקשר עם נשמותיכם כולכם, אני מוכרח לאהבה אתכם אהבה אין קץ, אי אפשר לי להרגיש שום הרגשה אחרת, כל האהבות הקטנות עם הגדולות שבכל תהלוכות חיי, הכל אצורות הן באהבתכם, באהבת כללותכם הכלל שכל הפרטים שלכם בו הוים וחיים.

כל אחד מכם, כל נשמה בודדת, שמכלל כולכם, הוא ניצוץ גדול וחשוב מאבוקת אור עולמים, המאירה לי את אור החיים. אתם נותנים לי תוכן, לחיים, לעבודה, לתורה, לתפלה, לשירה, לתקוה. דרך הצינור של הויתכם אני חש את הכל, אני אוהב את הכל. על כנפי הרוח של חבתכם אני מתנשא לאהבת האלהים, והיא מתחייבת לי, מתבררת אצלי, משתלבת בלבבי, מתצמצמת ברעיוני. עמכם, עמי, אומתי, אמי, מקור חיי, עמכם אני מעופף למרחבי עולם. עם נצחכם אני חי חיי נצח, עם פארכם אני מלא הוד ותפארת, עם ענותכם אני מלא מכאובות, עם הצער שבנשמתכם אני מלא מרורות, עם הדעה והתבונה שבקרבתכם הנני מלא דעה ותבונה. אוצר חיים הוא לי כל קצב כל חק של מעמד רגליכם. ארצכם, ארץ תקותכם, קודש היא לי, שמייה לי מקור החן, מקור פאר העולמים, כרמלה ושרונה מקור התקוה, מקור הברכה, מקור שון החיים, שיתה ושמירה עוטים לפני הוד ויפעת עד.